

РЕШЕНИЕ

№ 382

гр. Бургас, 08.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС в публично при закрити врати заседание на петнадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Боряна Анг. Димитрова

при участието на секретаря Ани Р. Цветанова
в присъствието на прокурора Георги Дуков
като разгледа докладваното от Боряна Анг. Димитрова Гражданско дело № 20222100100377 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по повод молбата на Д. Х. Р., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр.Бургас, ул.“Трайко КитА.“ №22, ет.1, адв. Маргарита Александрова за допускане извършването на пълно осиновяване на детето В.Ю.Д. с ЕГН ***** - рождено дете на съпругата на молителя Н.Д.Б., ЕГН ***** и на Ю. А. Д., ЕГН *****, с адрес: *****, с всички произтичащи от това законови последици. Направено е и искане за постановяване на промяна в бащиното и фамилното име на детето, като осиновяваната да се именува В.Д.Р.. В подкрепа на отправените искания представя и ангажира доказателства. В случай, че съдът намери, че не са налице предпоставките за допускане на пълно осиновяване, е поискано да се допусне непълно такова.

Представителят на Бургаска окръжна прокуратура, в съдебно заседание, изразява становище за неоснователност на молбата като счита, че не са налице всички материални и процесуални предпоставки, както и, че исканото пълно осиновяване, не е в интерес на детето.

Представител на Агенция за социално подпомагане, Регионална

дирекция „Социално подпомагане" - град Бургас не изразява становище в съдебно заседание. Представен е социален доклад по делото.

Заинтересованата страна – биологичният баща на детето, Ю. А. Д., лично и чрез процесуалния си представител изразява категоричното си несъгласие за допускане на пълно осиновяване на детето му В.. Представя и ангажира доказателства.

Бургаският окръжен съд, като обсъди доводите и исканията на страните, прецени представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, и като съобрази разпоредбите на закона, приема за установено от фактическа страна следното:

Видно от представеното по делото удостоверение за раждане № *****, издадено от Община Бургас въз основа на акт за раждане № ****, детето В.Ю.Д. е родено на ***** година от майка Н.Д.Б. и баща Ю. А. Д..

Видо от представеното удостоверение за граждански брак №878/11.12.2021г., молителят и майката на В. са сключили граждански брак на 11.12.2021г. Твърди се и не е спорно по делото, че се запознали в началото на 2019г., като от края на същата година живеят заедно. Към началото на 2019г. детето е било на година и няколко месеца. Връзката и привързаността между него и молителя се е изградила много бързо, като всеки път, когато го е виждала, В. е „грейвала“. Всеки път, докато заживеят накрая заедно, тримата са прекарвали времето си като истинско семейство, докато от края на 2019г. вече са станали такова. В. е започнала да се обръща към него с „тати“ и така е до настоящия момент. Молителят твърди, че връзката му с нея е изключително силна, много са привързани един към друг, тя искала само той да я води и прибира от детската градина, а когато отсъствал от къщи, тя постоянно му се обаждала и плачела за него. Молителят заявява „тя е моя дъщеря, а аз съм нейния баща или единственият баща, който тя познава“. Като свое дете представял В. и пред приятели, и пред роднини. Според молителя, тя има нужда от него и той има нужда от нея, и колкото повече расте пред очите му, толкова повече се привързва към нея.

С решение №3361/03.12.2019г., постановено по гр.д.№3834/2019г. по описа на БРС, представено по делото, биологичният баща Ю. Д. е лишен от родителски права. За него, молителят знае от съпругата си, че се е изнесъл от семейното жилище още, когато детето е било на 2 месеца. Криминално

проявен е, осъждан, с налагани наказания „пробация“ и „лишаване от свобода“, за което по делото е представена и справка за съдимост. Трайно не е полагал грижи за детето без основателна причина, не му е давал средства за издръжка в продължителен период, напълно се дезинтересирал от детето, липсвал всякакъв контакт и връзка между тях; бил опасен за здравето, живота и възпитанието на В., поради проблемите си със закона, употребата на наркотици, липсата на постоянни доходи, уседналост и особено много, поради избухливия му нрав и прояви на изнервеност. Това са и причините, приети от съда, за да постанови лишаване от родителски права. Изискано и приложено като доказателство по делото е цялото гр.д.№3834/2019г. на БРС, от което е видно, че първоначално г-н Д. е подал отговор, с който е оспорил иска против него за лишаването му от родителски права, като впоследствие го е оттеглил и не е поддържал и възраженията. Така е сторил и с въззивната жалба против посоченото решение- оттеглил я е пред въззивната инстанция, поради което и делото пред Бургаски окръжен съд е било прекратено. В настоящото производство, по повод воденото дело за лишаване от родителските му права и оттеглянията, както на отговора на исковата молба, така и въззивната жалба против постановеното решение обяснява, че е бил подведен от майката на детето, че делото се води заради дълговете му и предпазване на детето от „наследяването им“. Обещано му било, освен това, че с майката на детето щели да се съберат отново и тя няма да му създава проблеми за контактите с детето след делото. Представени са доказателства по настоящото дело, че се води друго такова за възстановяване на родителските права по чл.135 СК. Тук следва да се посочи, че не е уважено искането на ответника да бъде спряно настоящото производство до приключване на производството по гр.д. №2464/22г. по описа на БРС, поради липса на преюдициалност между двете. Съдебното производство по допускане на осиновяването носи белезите на едно охранително производство, тъй като е безспорно и едностранно. Съдът не разрешава правен спор за защита на лични и имуществени права, а следва да провери, налице ли е едноточна воля на участващите лица за исканото осиновяване. Актът за допускане на осиновяването е охранителен, тъй като не отрича и не признава съществуването на материални субективни права. Във всички случаи съдът събира доказателства по реда на ГПК за наличие на законните условия за допускане на осиновяването, и най-вече за това, дали то е в интерес на детето. Допустимостта на осиновяването е обусловена от

спазване на изчерпателно изброените в раздел I, глава VIII на СК материалноправни предпоставки, чието формално наличие е условие за законосъобразността на осиновителния акт, наред с абсолютното изискване-интересът на осиновявания. Без да е лишен от родителски права в отделно нарочно съдебно производство по чл. 133 СК, по отношение на такъв родител съдът, който разглежда молбата за осиновяване, може да установи обстоятелствата по чл. 93, ал. 1 СК, което ще бъде основание да бъде преодоляно евентуалното отрицателно становище на родителя относно допускането на осиновяването при постановяване на решението за допускането му. Ето защо в хипотезата на чл. 93, ал. 1 СК осиновяването може да бъде както пълно, така и непълно, като видът осиновяване зависи от становището на лицата, чието съгласие се изисква за осиновяването по чл. 89 СК: осиновяващият, родителите на осиновявания, съпрузите на осиновяващия и осиновявания, ако е навършил 14 години. Следва да се посочи също, че в последното съдебно заседание, молителят чрез процесуалния си представител е заявил, че в случай , че съдът не намери наличието на всички необходими предпоставки за допускане на пълно осиновяване, да допусне непълно.

По делото е представено писмено становище, изразено е и в съдебно заседание съгласието на майката, детето В. да бъде осиновено при условията на пълно осиновяване от съпруга ѝ- молителят в настоящото производство.

Заинтересованата страна- биологичният баща на детето Ю. Д. е депозирал писмено становище, с което заявява категорично, че не е съгласен молителят да осинови дъщеря му. Оспорва изложеното в исковата молба и твърди, че от раждането на детето е проявявал грижи и се е интересувал от нея. До м.юли 2018г. е работил в магазин на майката Н.Б., когато се и разделили, но той останал в ****, за да вижда детето си и се грижи за него. След приключване на делото за лишаването му от родителски прав, майката ограничила възможностите му да се вижда с дъщеря си, въпреки което той настоявал и редовно плащал издръжка на детето- пращал пари по банков път, чрез сметки на негови близки, с пощенски записи или по „Изи пей“, а когато е виждал детето, макар и за кратко, винаги носел подаръци. След появата на молителя в живота на майката, срещите с детето се разредили още повече, а често е бил и недопускан до него. Дава пример със случай на възпрепятстване

от нейна страна през 2021г. Г-н Д. не оспорва, че в миналото е бил осъждан, но е преодолял проблемите си и се е възстановил. В момента живеел при родителите си в гр.****, където разполагал с цял етаж от къща, имал работа, шофьорска книжка и провеждал курс за професионален шофьор. Счита, че не е „негоден“ баща, въпреки миналото си, не се е дезинтересирал от детето, не е спрял да плаща издръжка и иска да присъства в живота му. Представя справка от НАП, от която е видно, че е трудово ангажиран, макар и на изключително минимално възнаграждение, представил е свидетелство за управление на МПС, извадка от кореспонденция по вайбър, водена между него и майката на детето в периода 13.11.2021г. – 18.03.2022г. Представени са и доказателства за заплащани суми от г-н Д. до майката на детето. Процесуалният представител на молителя обръща внимание, че се касае за плащания, основно след като е разбрал за настоящото дело, при това на произволни суми, като преди това за периода 2020- 2022г. е заплатил: за 2020г.- за два месеца, за 2021г.- за два месеца, за 2022г.- за три месеца. Дори сумите след м.ноември 2022г. са изтеглени обратно от него. Месечната издръжка, съгласно съдебното решение, е определена на 160 лв. ежемесячно.

Наред с разпечатки от вайбър-комуникация между родителите, представена от бащата, майката също е представила такава по повод среща от м.февруари 2021г., както и такава от м.април 2022г. Разпечатките касаят развитието на отношенията по време на настоящото дело. В една от тях, двамата са се съгласили, че е възможен „импровизиран вайбър чат“. Макар и да се отрича годността на подобно доказателство, то е индиция за отношенията между родителите по повод свижданията с детето и в същото време свидетелстват за единични прояви на загриженост най-вече в последните две години. Следва да се отбележи, че самата майка пред социалния работник е заявила и е отразено в социалния доклад, че бащата се е интересувал от детето основно чрез запитване по месинджър. Макар и казано в друг контекст, това е индиция за вероятната достоверност на представената електронна комуникация. Със становището, депозирано в съдебното заседание на 31.03.2022г., бащата заявява, че последната му среща с детето е била за малко на 26.03.миналата година, т.е. през 2021г., когато по повод неразбирателство между него и г-жа Б., е викана полиция. Версиите за това кой е бил прав в тази ситуация са различни и на двете страни, поради което съдът не кредитира нито една от тях относно причината.

Макар и единични, по делото има разписки и удостоверявания за плащани суми от бащата към майката на детето от 2017г., 2018г., 2019г. Само на две от преводните нареждания от 2021г., м.април и м.юни е записано, че са за В.. На останалите не е посочено основанието за извършеното плащане. Извършени са и няколко плащания през 2022г. , видно от представените разписки от Изи пей. Изложеното от молителя и майката на детето, че г-н Д. е взел заем в размер на 10 000 лв. от нея и тези суми може и да представляват връщане на заема, разколебават категоричния извод, че последният е заплащал издръжката на детето си. От друга страна, вярно е, че превода на някои от сумите поне за 2021г- 2022г. съвпадат с периода, когато детето е било болно, съгласно вайбър комуникацията, а някои от сумите надхвърлят определения размер от 160 лв. месечна издръжка. Същевременно, по делото е представено писмо с удостоверяване от Изи пей, че в периода 03.12.2019г.- 28.11.2022г. Ю. Д. е наредил 21 парични превода към Н.Б., като сумите по 9 броя от паричните преводи са получени в брой от Н.Б., а 12 броя парични преводи са били възстановени на наредителя. В споровете и противопоставянето между родителите на детето по всеки един въпрос, включително за предназначението на сумите, на снимките, причините за срещите или подаръците, все пак става ясно, че бащата не е бил напълно неизвестно лице за дъщеря си. Разбира се, всяка спорадичност или непостоянство по отношение на дължимата постоянна грижа за едно дете не води до извод за грижа, внимание, родителско отношение или взаимна привързаност между родител и дете, нито е в интерес на детето да бъде лишено от възможността да получи истинска грижа и отношение от родител, но не води и до извод за пълна незаинтересованост на родителя.

Представени са по делото и 15 броя снимки /14 от всички 29 се повтарят/, които видимо са от два периода на детето- като бебе и малко по-голяма, с биологичния баща и с негови роднини. От разказите на родители, става ясно, че те не спорят, че детето е било водено в **** при родителите на биологичния баща два пъти.

В подкрепа на твърдението си, че е приключил с миналото си, Ю. Д. е представил по делото протокол с резултати от изследвания от комбиниран тест за наркотични вещества към дата 29.03.2022г., които резултати са

отрицателни. Този тест обаче сам по себе си не води до извод за „приключване с миналото“, особено когато по делото са налични данни, че в недалечно време, г-н Д. е бил констатиран да управлява МПС след употреба на наркотици. Видно от представени по делото писма от РП- Бургас, акт за установяване на административно нарушение и заповед за налагане на ПАМ, срещу г-н Д. на 14.08.2022г. е било образувано бързо производство за управляване на МПС след употреба на наркотично вещество- кокаин.

Съдът няма да коментира подробно и представената справка за съдимост на бащата, но ще посочи, че срещу него са водени три наказателни дела през 2011г. за управление на лек автомобил без свидетелство за управление на МПС, извършвани в едногодишен срок от наказване за същото деяние по административен път и една за държане на наркотици, през 2014г.- отново е съден за държане на наркотици с цел разпространение, през 2018г. е наказан за управление на МПС с неистински официален документ-свидетелство за управление на МПС.

По делото е изготвен и представен социален доклад от Дирекция „Социално подпомагане“ Бургас. Пред социалния работник, майката на детето е споделила, освен че бащата пита за В. по месинджър през 2-3 месеца, все пак се е виждал и е говорил с детето по вайбър. Той не се е отзовал на нито един рожден ден на детето или други празници, не е заплащал редовна месечна издръжка и безспорно интересът му към детето не е постоянен, или поне е съобразен с неговия режим и възможности/ на г-н Д./, не с нуждите на детето или нуждата да бъде постоянно с нея. Социалният работник е проучил условията, при които се отглежда детето, трудовата заетост на майката и молителя, емоционалните връзки и стабилност в семейството, родителското сътрудничество и желанието за активна родителска грижа, при което е предложил извод, че детето живее в много добри условия, с необходимото внимание за неговото развитие. То приема за свой баща г-н Р., него нарича „тати“, създадена е силна привързаност между двамата, молителят е пряко ангажиран спрямо нуждите от всякакъв характер на детето, създадената е сигурна и надеждна среда за развитието на детето. Г-н Р. сам е предложил да осинови В. и желае осиновяването да се допусне при условията на пълно осиновяване. Социалният работник сам се е уверил в отношенията между

членовете на семейството и отношението на В. към молителя. В частта, представляваща преразказ на думите на г-жа Б. относно отношенията ѝ с бащата на детето, докладът не носи информация, която съдът следва да цени.

По отношение на бащата на детето Ю. Д. е изготвен социален доклад от Агенцията за социално подпомагане- Дирекция „Социално подпомагане“ гр. Смолян. Както пред социалния работник в гр.Бургас, майката на детето е разказала собствената си версия относно развилите се отношения между нея и биологичния баща, така пред социалния работник в гр.Смолян, бащата е разказал собствената си версия. Според изложеното в социалния доклад, разказано от г-н Д., след раждането на В., той е осигурявал финансово цялото семейство и помагал с каквото може. Тази теза се поддържа и пред съда, но за изложеното няма ангажирани доказателства. Към края на 2018г. той споделя, че се разделили с г-жа Б., но останал да живее в гр.****, на квартира, като помагал в отглеждането на детето, включително финансово. „Вследствие“ майката на детето завела дело за лишаването му от родителски права. Той е разказал също, че според него, майката настройва детето, като е дал примери за лошото отношение на детето към него и липсата на обръщение като към баща. Следва да се отбележи, че няколко случая, които е разказал г-н Д. на социалния работник са основата на защитната му теза пред съда. Всички случаи на срещи с детето касаят периоди от последните две години и са няколко на брой. За предходните години, единствените твърдения, а в тази връзка и представени доказателства, са за две виждания с детето, свързани с гостуването му в гр.***. Няма и доказателства например за това, че той е останал да живее в Бургас, за да се грижи за детето, вкл. финансово. Бащата разказва също, че подаръците, които оставял в магазина на Н.Б. в *****, са хвърляни от нея и изобщо не са стигали до детето. Към настоящия момент, а и от 26.09.2019г. Ю. Д. работел на едно и също място в с.*****, с осигурен доход, жилище, служебен автомобил и телефон, като през почивните дни се прибирал при разширеното си семейство в гр.***, а когато му позволявали да се види с детето, пътувал до гр.***. Разказал е и, че плаща редовно издръжка на детето си, но последните шест месеца, майката не е отивала да вземе преведените пари. Заявява категорично, че няма да допусне детето му да бъде осиновено. Този доклад не носи никаква информация със степен на достоверност, доколкото представлява преразказ на становището на г-н Д., изразено и по делото, поради което не следва да бъде кредитиран. Следва да

се отбележи само, че при разказа си пред социалния работник, г-н Д. отново е акцентирал на същите случки, за същия период, за същите подаръци, а детето е родено през 2017г. и би следвало, ако действително е имало контакти, каквито описва бащата, да има и факти, и събития и за този период, които биха могли да бъдат предложени на внимание на съда.

По делото е допусната и съдебно-психологическа експертиза, вещото лице по която е изследвало психичното и емоционално състояние на всеки от участниците в настоящото производство. Предложен е извод за степента на психологическа, емоционална зрялост и родителски капацитет, както на биологичния баща, така и на молителя. Изследвани са отблизо и професионално отношенията между бащата и детето, както и между кандидат-осиновителя и детето. Съответно, предложено е експертно мнение относно възприятията на детето към единия и другия, както и относно настоящото психо-емоционално състояние на детето в резултат на възникналата ситуация от появата на биологичния баща в живота му. Изследван е и въпросът за възможна манипулация от страна на майката, целяща евентуално негативно отношение към биологичния баща. За крайния извод в настоящото производство е от основно значение истинското емоционално и психологическо състояние на детето при създадената ситуация, защото интересът му е най-важен и водещ в настоящия случай. Особено, когато този интерес е заглушен от индивидуалните особености и претенции на родителите един към друг, и интерпретацията му в техните взаимоотношения, които нямат никакво значение за спора. В този смисъл и съдът не кредитира субективните преживявания на родителите в техните взаимоотношения, нито разказите им, намерили място в социалните доклади. Няма доказателства обаче, опровергаващи твърденията, че създаденото ново семейство между майката и г-н Р. е онази подходяща среда от 2019г. до днес, която родителите трябва да осигурят за развитието на децата си. При извършване на експертизата, молителят и майката на детето са съдействали напълно, докато биологичният баща е отлагал срещата с експерта като все имал причини за това, докато накрая вещото лице се наложило да го предупреди, че ще извърши експертизата без негово участие.

Според вещото лице, молителят е човек с емоционална зрялост и висок самоконтрол, проявява изключително загрижено и топло отношение към В.- „такова, каквото само един родител би могъл да прояви“.

Поведението му не е опасно за живота и здравето на детето. Напротив, след майчината фигура, другият значим възрастен в живота му е г-н Р.. Той заема фигурата на бащата в съзнанието на детето и това е дълъг процес, изискващ ангажираност, каквато е проявил той през всички почти пет години от живота си с В.. Между тях съществува емоционална привързаност и силна доверителна връзка. Детето не спира да го нарича „тати“. Говори за него с топлина и обич, като този емоционален процес е взаимен. Детето иска „този баща, когото познава, откакто се е родила, този, който заспива вечер до нея, когато я е страх, който я води на градина, който играе с нея, показва и интересни неща, учи я да изучава света и най-вече ѝ дава сигурност, този, когото нарича с любов „тати“.

Според вещото лице, биологичният баща е от типа хора с „гореща кръв“- импулсивен, креативен, забавен, с подобни хора никога не е скучно. Те са способни да започват много начинания наведнъж и да не ги довършват. При провокация е характерна избухливост и прибързани реакции. С изразена тенденция да прехвърля отговорността на другите. Не само към емоциите, но и към мотивацията на г-н Д., както и необходимостта да се чуват другите с техните желания и потребности, към развитието на по-голяма отговорност следва да са стремежите за личностно развитие, според вещото лице. Към момента липсват характерните за връзката баща- дете близост и привързаност между него и детето. Това е обяснимо и разбираемо, предвид отношенията между родителите. Детето обаче използва защитни механизми при мисълта и общуването си с него. Тъй като е малка и все още няма ресурс за справяне, за да преживее ситуацията по-малко болезнено, тя несъзнателно премества мислите си към безопасен обект. Така например, отказва да говори за него, защото темата е объркваща и причинява тревожност. В. отрича г-н Д. да ѝ е баща. В своята детска психика тя си има баща- г-н Р. и не може да си представи, че той ще бъде заменен с друг, с който няма базисна доверителна връзка. В този смисъл са ѝ репликите ѝ към биологичния баща „Той не ми е баща! Моят баща е Д., аз съм В.Д.“. Но изпитва топли чувства към родителите на биологичния си баща, макар с тях да няма изградена емоционална връзка, поради малкото контакти и съвместни преживявания.

В съдебно заседание, вещото лице уточнява, че всъщност г-н Д. демонстрира някаква загриженост, когато стане въпрос за отнемане на

родителските му права, но като формалност, той реално не взема участие в живота на детето- такава, каквото трябва да дава един баща. Вещото лице обяснява, че ако има по-чести срещи между баща и дъщеря, това би ги сближило, но в случая в представите на детето вече има ясно изградена линия за това кой е бащата и кое е семейството. За нея бащата определено е молителят и, ако някой отмени бащата, който е до нея, който се грижи по всякакъв начин за нея, избран е вече в представите ѝ, тя ще изпадне в тревожност от объркването. Вещото лице разказа също как е преминала срещата между детето и биологичния баща- първоначално детето е било по-дистанцирано, след това се е отпуснало. На въпрос обаче, дали иска да продължи сама с баща си играта и да отидат някъде, тя е реагирала категорично, че не желае, иска с майка си. Ю. Д. не се включва в кръга семейство, той не присъства, за детето образът на бащата е Д., който изпълнява тази роля и се справя много добре. Затова и детето възприема него като свой единствен баща. То и това е заявило прямо в очите на биологичния си баща. Вещото лице е категорично, че между детето и биологичния баща няма създадена емоционална връзка, макар подсъзнателно тя да усеща, че този човек ѝ е близък в смисъл, че не го възприема като непознат. По време на играта с г-н Д. отношенията между детето и него са били нормални, но връзката се е скъсала на секундата, когато му е предложено да остане или отиде с баща си някъде и това скъсване е обяснено именно с липсата на емоционална връзка между тях. Възникналото съмнение за възможна манипулация от страна на майката в отношението на детето с биологичния баща е категорично отречено от вещото лице. Връзката между него и молителя е толкова силно положителна, че надминава очакваната между рожден родител и дете, и това е в основата на увереността на детето, че иска татко си Д.. Според вещото лице, предвид факта, че детето расте с молителя от двегодишната си възраст, е необходимо да се постави ясна граница и да се знае какъв му е той , за да не бъде то объркано. Липсата на биологичния баща в живота на детето е причината то да е припознало като свой баща именно мъжът, който се грижи за нея и я обича, очевидно безрезервно, а именно – молителят. Детето не е забравило рождения си баща, но както вещото лице обяснява „по думи то знае, че Ю. му е баща, но по дела не знае“. Пак според вещото лице, това, което са обяснили на детето майка му и молителят, не би могло да му повлияе. Т.е. реакциите и усещанията му не са

резултат от влияние на майката, нито от страх да не я разочарова и да загуби и нея, а от истинското отношение на детето към бащата, отсъствал достатъчно сериозно от живота ѝ, поради което и е нарушена дори нормалната връзка родител- дете.

Съдът няма причина да не се довери на професионалната преценка на вещото лице, което достатъчно задълбочено е изследвало и обясни отношенията между страните в това производство. Според вещото лице, в интерес на детето би било връзката между него и молителя, което то възприема като своя баща да продължи да се развива, за да получи то желаната сигурност. Констатира се, че не е налице синдром на родителско отчуждение, тъй като детето се е държало нормално с биологичния си баща, играло е с него, говорило му е, но с ялната позиция , че това не е неговия баща.

От събраните по делото доказателства, безспорно се установява, че молителят отглежда В., възпитава я и се грижи за нея от двегодишна, но е бил почти ежедневно с нея от първата ѝ годинка, както и, че я обича, радва се и се гордее с нея като с родна дъщеря, а детето от своя страна също е силно привързано към г-н Р., обича го и го счита за свой баща, като го нарича „тати“. Пред приятели и познати, детето е представяно от молителя като негово, а то, считайки Д. за единствен баща заявява, че е Д,. Безспорно се установи по делото, че между тях двамата съществува силна емоционална връзка. Такава съществува между всички членове на семейството, а молителят желае да продължи да участва пълноценно в отглеждането и възпитанието на В., да осигурява издръжката ѝ, да я подкрепя, възпитава, да полага грижи за нейното физическо и емоционално израстване, и да бъде неин баща по силата на осиновяването с всички последици, произтичащи от това. Осъзнава всички последици на пълното осиновяване и желае тяхното настъпване, включително детето да носи неговите имена като бащино и фамилно.

Установява се по делото също, че молителят е с чисто съдебно минало, за което е представено свидетелство за съдимост рег. № 1229 от 31.01.2022 година, издадено от Районен съд-Бургас. Представени са доказателства и за това, че няма неприключени досъдебни производства, съответно няма

образувани досъдебни производства и повдигнати обвинения спрямо него- удостоверение № 629 от 01.02.2022 година, издадено от Окръжна прокуратура - град Бургас. Същият е клинично и психично здрав, удостоверено с представените в тази връзка резултати и становище от медицински специалисти от 07.02.2022г. Представени са и доказателства за налично превозно средство и жилище.

При така изложените фактически обстоятелства съдът направи следните правни изводи:

Основното социално и правно предназначение на осиновяването е обезпечаване на родителски грижи над детето, на семейна среда за неговото отглеждане и възпитаване. Наред с това, то удовлетворява и естествения стремеж на всеки човек към проявата на родителски чувства, към това да бъде създадено пълноценно семейство, връзка като между рожден родител и рождено дете, но главната му цел е грижата за детето. В конкретния случай, от събраните по делото доказателства се установява по безспорен и несъмнен начин, че молителят ще се грижи за детето в една изключително добра среда, в какъвто смисъл е и посоченото в представения по делото социален доклад, изготвен от социален работник и съгласуван с началника на ОЗД, дирекция „Социално подпомагане" - град Бургас, като за него ще се полагат необходимите грижи, ще бъде обградено от нужното внимание. Всъщност, грижата и отношението към детето са факт, тъй като то и молителят живеят в едно семейство вече повече от четири години. Към момента на образуване на делото, детето В. е било на почти 5 годинки. Живее с майка си и молителя като семейство от края на 2019г., т.е. когато е била на две годинки, но познава и комуникира с молителя откакто е била на година и няколко месеца. До 2019г. няма данни, нито твърдения, детето да е живяло в семейна среда с биологичния си баща. От представените по делото снимки, може да се направи извод, а не е и спорно между родителите, че детето два пъти до 2019г. е било в гр.*** на гости на родителите на биологичния баща. Представени са доказателства, че в този период той спорадично е изпращал някакви суми на майката, които може да се предположи, че са били финансова помощ за детето, но може да представляват и суми за погасяване на заем от майката. Макар да твърди, че се е грижел за детето и след раздялата с майка му, по делото няма доказателства бащата да е полагал някакви системни грижи за детето, нито да се е виждал с него периодично

или регулярно през тези години. Действително, доказателствата сочат, че образуването на делото за лишаването му от родителски права, както и известността за създаване на семейство от страна на майката с молителя, е активирало бащинското чувство на Ю. Д.. Повечето представени по делото платежни нареждания до г-жа Н.Б. са именно от този период нататък. Срещите с детето, които са възпрепятствани от майката, за които Ю. Д. разказва, са именно от този период нататък, при това става въпрос за няколко такива, а не за постоянни ежемесечни срещи. Съдът не случайно предостави възможност да се представят множество доказателства, от които да се направи извод, както за наличието или липсата на трайна незаинтересуваност от страна на бащата към детето, но и допусна ангажирането на доказателства и се съсредоточи към установяване на връзката родител- дете и молител- дете. Предвид влошените отношения между родителите на детето и изградената от всеки един от тях версия относно връзката на бащата с детето, във всяка от които, предвид представените доказателства, съществува една част от действителното положение, с цел установяване интереса на детето, съдът допусна съдебно-психологична експертиза и събиране на доказателства относно емоционалната връзка между родител и дете, и тази между кандидат осиновителя, който реално и успешно изпълнява ролята на баща и детето. Следва да се посочи, че съдът не приема като основателни или нормални причини за оттегляне на отговора на иска за лишаване на бащата от родителски права, а впоследствие и на въззивната жалба против постановеното решение, сочените от него такива- бил убеден от майката на детето, че се налагало, за да не се обременява детето с дълговете на бащата, а тя от своя страна му обещала да се виждат с детето. Интересът на детето е то да има баща, при това загрижен, отдаден и адекватен, като не би следвало да има сила, която да го подтикне към подобни действия. В тази връзка и на фона на събраните доказателства, съдът приема извода на вещото лице по отношение на бащата, че той по-скоро отдава формална роля на бащинството с демонстрация на загриженост, отколкото да го разбира и естествено упражнява. В подкрепа на този извод е и установената фактическа обстановка. За да започне детето да нарича молителя „тати“, към последния да развие привързаност и обич, него да приема като единствен баща, е необходимо време. Както е посочило и вещото лице, и обратно- за да приеме детето биологичния си баща като такъв, е необходим дълъг времеви процес. А

за да се стигне до подобни констатации от реалната действителност по сбучая, значи, че биологичният баща достатъчно дълго време е липсвал от живота на детето, за да стане за него „той“ или „Ю.“. Детето не би било объркано и тревожно, ако връзката му с бащата не бе прекъсната дълбоко и очевидно- трайно за петгодишния живот на детето. И това не е било по вина на майката, като не е оборено професионалното мнение на вещото лице по приетата съдебно-психологична експертиза в тази връзка. Развитието на силната емоционална привързаност на детето към молителя е резултат от ежедневните всеобхватни грижи на последния към детето и липсата на биологичния баща през това време. Ако е имало настройване от страна на майката през това време, при срещите с биологичния баща, то би паднало, защото от една страна дете не може да бъде толкова трайно манипулирано, а от друга- то няма силата да противодейства на естествената емоционална връзка с биологичния родител. В настоящия случай обаче, биологичният баща е допуснал мястото му да се заеме от друг, който е единствения баща за детето и то изпитва страх и тревожност да не му бъде отнет. Отношенията на биологичния баща с майката на детето и чия е вината за прекратените или влошени взаимоотношения между родителите, са напълно ирелевантни за настоящия казус обстоятелства. Съдът не кредитира изразените писмено и в съдебно заседание причини, поради които той се е отказал да се защитава в процеса по отнемане на родителски права, защото никоя причина не е достатъчно основателна за отказване от бащинство, при това от страна на пълнолетен и отговорен човек. Не съдът дава или отнема шанс на някого да бъде родител, а самият родител решава това. Със сигурност обаче, няма как децата да „изчакат“ решаването на проблемите на родителите си и тогава да продължат развитието си. Изпълнението на родителските задължения е функция от родителския капацитет на един възрастен и, ако не се разбира, че грижите за едно дете са ежедневни и многообразни, а нуждите- постоянни, то тогава се поражда съмнение относно наличието му у съответния родител.

Налице са и всички посочени в закона условия за допускане на осиновяването - осиновяваното лице не е навършило 18 години към момента на подаване на молбата за осиновяване, същото не е било осиновявано преди това, осиновителят е съпруг на биологичната майка на детето, поради което и е отпаднала необходимостта, съобразно чл.85 от Семейния кодекс от вписване в регистрите, определени от този нормативен акт, дееспособен е, не

е лишен от родителски права; налице е определената разлика от 15 години между осиновяващия и осиновявания, както и между двамата не са налице родствени връзки от вида на посочените в чл.80 ал.1 от Семейния кодекс, които са пречка по закон за осиновяване. По делото е представено съгласие на рождената майка- съпруга на молителя, за осиновяване на детето ѝ В. от съпруга ѝ, както и това на молителя, оформени с нотариална заверка на подписите, както и необвързаността на същите с материална облага.

Безспорно се установи по делото дълбоката емоционална връзка между молителя и детето, които живеят в едно семейство от 2019г. Безспорно се установи, че от посочения момент, молителят е станал част от живота на детето, грижел се е за него, възпитавал го е, задоволявал е както ежедневните му нужди, така и всички други, необходими за неговото физическо, емоционално и психическо израстване, подкрепял го е и е създал силна връзка помежду им, основана на взаимна обич и уважение. Безспорно се установи също, че детето е силно привързано към него. Нарича го „тате“ и няма съмнение в себе си, че това е неговият баща. Детето „грейва“, когато стане въпрос за молителя. Идентифицира себе си като детето на Д., поради което и иска да се казва Д..

Същевременно, обаче, следва да се отчете, че за детето, биологичният му баща не е напълно непознат човек, макар то да няма потребност от контакт с него. Напротив, изпитва тревожност и избягва темата биологичен баща, вкл. поради това, че все още не я разбира. Не може обаче да се приеме, че бащата не е проявявал никакъв интерес към детето, не се е чувал и виждал с него през последните три години. Без значение по каква причина, той е проявявал интерес към него, независимо, че нито по празници, нито на рождените му дни е присъствал. Съдът остана с убежданието, че срещите и интереса му към детето са били само в моментите, когато на него му е било удобно, но все пак ги е имало. Според г-н Д., при жив баща, не би допуснал детето му да бъде осиновено. Дори и с криминално минало, това не го правело лош баща. Това безспорно е така, но е спорно, дали е загърбил миналото си, в която насока майката изразява притесненията си. Макар, че няма влязла в сила присъда, образуването на бързо наказателно производство против него от лятото на миналата година за това, че е управлявал МПС след употреба на наркотици, внася тревожност за бъдещи срещи с детето, ако той поддържа или има склонност да изпада в подобни състояния, сочещи най-

малко на липса на възможност за самоконтрол. Наред с това, следва да се посочи, че по делото има и представена справка от страницата на МВР за български лични документи, от която е видно, че свидетелство за управление на МПС, представено от Ю. Д. по настоящото дело, няма изобщо издавано. При тези данни, обосновано е притеснението на майката от самостоятелни срещи на биологичния баща с детето.

Въпреки атаките на родителите един към друг и неразбирателството по въпроса кой колко и какво е направил за детето, безспорно се установи, че основната и ежедневна грижа за детето полагат майката – от момента на раждането му и съпругът ѝ Д. Р.- от 2019г. и понастоящем. В семейството на молителя детето се чувства щастливо, обгрижвано и обичано, живее спокойно, с осигурен добър стандарт на живот. Всичко това води до извод, че е в интерес на детето то да бъде осиновено от молителя и той да упражнява законните родителски права над нея, още повече, че между нея и молителя има изградена изключително силна емоционална връзка като между истински родител и рождено дете, като детето от осъзнаването си го нарича „тати“, и като такъв познава и нарича само него, но не и биологичния си баща. Това означава, че молителят се грижи пълноценно за духовното и физическо израстване на детето, за формиране на неговия характер, обществено съзнание и правилен мироглед, което е от съществено значение за бъдещето на детето и е изцяло в негов интерес. Срещу всичко това са периодичните издръжки от рождения баща, от време на време- срещи и подаръци, активност през последните две-три години, вероятно поради заявеното от него притеснение, че детето му няма да носи неговите имена, липса на емоционална връзка баща-дъщеря. Наличието на две срещи, за които се говори през целия процес, придружени със скандали, полиция и последвало дело за домашно насилие, за което са представени доказателства по делото, сочи за трайно нарушен контакт между родителя и детето. Продължаването на състоянието, в което са отношенията между тях в момента носи объркване и тревожност за детето, което не би следвало да се допусне да продължи. Интересът на детето се състои в това то да получи подходящите условия за правилно отглеждане и възпитание. В този смисъл, безспорно се установи по делото, че неговият интерес ще бъде съхранен максимално, ако то продължи да бъде отглеждано, както досега- в семейството на майката и съпругът ѝ- осиновител.

При липса на съгласие от рождения баща на малолетното дете за осиновяване, е налице законовата хипотеза на чл.100, ал.3 във вр.с чл.100, ал.1 и вр. чл.93, ал.1 СК, ако бащата не беше лишен от родителски права към момента. В чл.93 СК са уредени особени случаи на осиновяване, при което е преодоляно изискването по чл.89, ал.1, т.2 СК за съгласие на тежко провинилия се родител. Общото в хипотезата на чл.93 СК е наличието на трайна незаинтересованост от родител относно полагането на грижи за детето, даването на издръжка или отглеждането и възпитанието му.

В хипотезата на чл.90 СК, лишените от родителски права дават само мнение, а съгласие е необходимо в хипотезата на чл.93, ал.1 СК, според която не може да се допусне пълно осиновяване без съгласието на родител.

В настоящи случай, към момента, бащата Ю. Д. е лишен от родителски права по отношение на детето В., поради което съдът следва да вземе предвид само мнението на родителя, като няма задължението да се съобразява с него. Към настоящия момент има висящо дело по чл.135 СК, по повод молба на Ю. Д., неприключило към момента на приключване на настоящото производство. Няма пречка започната процедура да не бъде довършена, а осиновяването да бъде допуснато на друго основание по друга процедура, стига това да е в интерес на детето. Дали е лишен или не от родителски права бащата е без значение за необходимите съгласия за исканото осиновяване, поради което не са налице предпоставките на чл.536, ал.1, т.1 ГПК за спиране на производството. За допускане на осиновяването правно значение има, дали някой от заявителите съгласие е получил или цели да получи материална или друга незаконна облага/така напр.Определение №317/30.06.2016г., ГК, ВКС, по ч.гр.д.№1992/2016/. Дори и да беше спряно настоящото производство до приключване на това по чл.135 СК, разликата щеше да е в това, дали да се поиска съгласието или мнението на родителя, респ. , че при липсата на съгласие на родител не е допустимо пълно осиновяване. В едната хипотеза съдът е ограничен да приложи само непълно осиновяване при липса на съгласие на родител. За да се преодолее, трябва да е налице тежко провинение на родител, изразяваща се в трайна незаинтересованост относно полагане на грижи за детето, даване на издръжка или отглеждането и възпитанието му. И в двата случая, обаче, и когато се иска мнение, и когато се изисква съгласие, преценката за вида осиновяване

принадлежи на съда. Във всички случаи се събират доказателства по реда на ГПК за наличие на законните условия за допускане на осиновяването, и най-вече за това, дали то е в интерес на детето.

Така, събраните по делото доказателства дават основание на съда да приеме, че в интерес на детето е то да бъде осиновено от молителя, но в условията на непълно осиновяване, от една страна- защото не може да се пренебрегне факта, че бащата е проявявал някакъв интерес към детето, макар и непостоянен и без да участва по никакъв начин във възпитанието му, а и в интерес на детето е да не се прекъсва окончателно и напълно връзката му с биологичния родител, от друга- защото на детето трябва да бъде осигурена стабилна и нормална семейна среда с необходимите ежедневни грижи, внимание и обич, каквито биологичния баща не може да осигури, но молителят го прави непрестанно от 2019г. до настоящия момент, при това връзката му с детето е толкова силна, че самото то е категорично вярващо в нея и има нужда от обичта и грижите на единствения за нея баща Д.. Детето няма необходимост от рождения си баща, чиято основна грижа със сигурност не е било то до настоящия момент.

Предвид изложеното, съдът намира, че допускането на осиновяването ще бъде изцяло в интерес на детето - същото ще продължи да бъде нормално отглеждано, добре възпитавано и ще има семейна среда, в която царят любов, разбирателство и топлина, и която то и сега много харесва. В допълнение, съдът съобрази и доброто материално и социално положение на молителя в обществото, неговите положителни личностни качества, грижовност и отношение, които същият е проявил и до настоящия момент, допринесли безспорно за развитието на детето, за да стане осиновител. При този тип осиновяване възникват права и задължения като между роднини по произход само между осиновения и неговите низходящи от една страна, и осиновителя-от друга, а правата и задълженията между осиновения и неговите низходящи с роднините им по произход се запазват. Родителските права и задължения преминават върху осиновителя.

Молителят е поискал да бъдат променени бащиното и фамилното имена на детето. Съгласно чл.18, ал.3 от Закона за гражданската регистрация, при непълно осиновяване бащиното и фамилното име могат да се променят по решение на съда при желание на осиновителя. В случая, детето не е

навършило 14- години, поради което за допускане на поисканата промяна, не е необходимо неговото съгласие. Не съществуват законови пречки за промяна в бащиното и фамилното име на детето. Следва да се уважи искането на молителя като имената на детето бъдат променени от В.Ю.Д. на В.Д.Р..

На осн. чл. 97, ал. 3 от СК след влизане в сила на решението, препис от същото следва да се изпрати на длъжностното лице по гражданското състояние по постоянния адрес на осиновителя при Община Бургас за отбелязване на промените относно осиновяването на детето и неговите имена. Препис от решението следва да се изпрати и на РДСП- Бургас.

По изложените съображения и на основание чл.102 от Семейния кодекс, чл.90, ал.2, чл.97 ал.3 от СК и чл.18, ал.3 от ЗГР, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ДОПУСКА непълно осиновяване на малолетното дете В.Ю.Д., ЕГН *****, родена на ***** година от майка Н.Д.Б., ЕГН ***** и с баща Ю. А. Д., ЕГН *****, **от съпруга на майката Д. Х. Р.**, ЕГН *****, с постоянен адрес: *****, със съдебен адрес: гр.Бургас, ул.“Трайко КитА.“ №22, ет.1, адв. Маргарита Александрова.

ДОПУСКА промяна в бащиното и фамилно имена на детето В., ЕГН *****, които от В.Ю.Д. се променят на В. Д.Р..

Препис от решението след влизането му в сила **ДА СЕ ИЗПРАТИ** служебно на длъжностното лице по гражданското състояние при Община Бургас по мястото на раждане на детето В. и по постоянния адрес на осиновителя, което да впише в графа "Бележки" на съществуващия акт за раждане на детето съдебното решение, имената на лицето, определени от съда, и имената на осиновителя.

Препис от решението след влизането му в сила **ДА СЕ ИЗПРАТИ** служебно на Дирекция „Социално подпомагане“ гр.Бургас, за сведение.

Настоящото решение подлежи на обжалване и протестиране в седмодневен срок от съобщаването му на страните пред Бургаския апелативен

съд.

Съдия при Окръжен съд – Бургас: _____